

se nimme värre lōowat sa wasta-wötmist ehk fa ärrapölgmäst. Tahhat sa omma nimme se läbbi parrandada, et sa eßi henda fittat nink neid wan-nut, kea sinno laitwa, sis ei awwita se middake; nimmi pantas sulle tegude pääraast, ei mitto sõnnu pääraast. Kohhes fa eale läät, so nimmi käüp so een. Kui sa sis tahhat omma nimme läbbi ilma pääl omma pääd toita, nink töisen ilman igga-west õnsust löida, sis om kül lurri luggu, kui sa wäikust sani ei olle hääd nimme hennele soetanu. Kurja nimmega ollet sa päärrato, ke funneke läbbi ei sa.

Kes sis tenima läät, ei rea mitte tenimist lijas pandma, ehk leiva-wannembat wiíhalises piddama, enge peap uskma, et Jummal sedda saisust täalle om säädnui oppuses nink juhhathamises. Mes sis fa woese peas teggema, kel aiga nink jõudo Jummalast om antu, ent mitud middake, kui keddake es olles, ke neile tööd nink palka annas? Waese peawa te-nistust römoga nink tennoga wasta-wötmä, et nemma tenistusen oppis tööd teggema nink hooit kandma, nink se läbbi hennele hääd nimme tees innemiste Sean. Kui leiva-wannemba ommast tenijast römustawa, sis wöip tenija eßi hennest fa römustada, nink mes tenija leiva-wannemba'e kassu sadep, sedda sadap ta hennele eßi. Tenija ei pea mitte mõtlema, et neide ussutavus leiva-wannembale ütsinda tullulik om: neil hendale om se ni-samma tullulik. Kui nemma fa peas halva leiva-wannemba mannu sama, sis ei pea nemma mitte püüdma temmaga kiisust aija ehk täalle furja furjaga tassuda; se läbbi teggewa nemma hennele eßi snrembat kahjo, ni häste wai-molikult kui ihholikult.

Kui tenija egga-páiva püwwap surembat hooit kanda, iks aigo mõda ussutawambas nink targembas saap, sis soetop temma hennele ütte warra nink hääd, mes keake temma käest ei wdi ärrawötta,

teep hennele hääd nimme, lōowap ormo nink wasta-wötmist innemiste man nink sääp hennele hääd teed läbbi kige ilma. Kui särane midda ette-wöttap, se lōowap figin paigun abbi, nink innemise uskwa tedda temma hä nimme pääraast.

Pandke tähhele, märatcid tenijid fittetas: kas digedid, wai üllekohtotsid? märatse leiba nink auwo loidwa: kas hä, wai furja?

Innemine otsip iks sedda, mes temma mele päärqist om, nink mes temma südda himmustap, eßi-ärralikult noren ean. Kui nüüd tenija omma tenistust wiíkap, kui tõ täl wasta meelt om, sis otsip temma mujjal omma himmo täuta, naakap joma, prasma, hulkma, nink ei mõtle muud, kui sedda ennege. Ent kui tenijal om se mõtte, ðiguse te pääl eddesi minna nink hennele awwo-warrandust kogguda, sis temma himmustap tööd tetti, wöttap hä melega oppust nink püwwap targembas saija. Täl om hä meel, kui tõ häste eddesi-lät, kui fas-wap, nies temma kūwap, kui rammo wöttap, mes temma rawwitsep. Temma ei ütle funnage: „Mes se mul puttup — mes mul sega teggemist om — eggia minna fest midda sa.“ Enge täl om ðige lust, waiwa nähta nink rassedat ette-wötta: se läbbi läät temma joud joudsambas, temma nimmi kuulsambas. Sedda wisi om täl hä meel leiva-wannemba häast, temma majapiddamisest, temma ellajist, temma pöllüst nink nidust, ni kui olles kiik temma omma. Mist sul hä meel om, se eest sa fa hooit konnat, — mes sa kallis peat, sedda sa fa hoijat. Kui nüüd tenijal temma tenistus mele pääraast om, kui ta himmustap Jummala nink wannembide een ðigust tetta, sis ei ja kurrat temma ülle wödimust, ei tohhi tedda kurja pole kiusada nink ðiguse te päälit ärra-petta, et ta ihho nink henge polest hukka läät. Kurrat peap tagganema Jummala latse eest,